2026. december 5., szombat — Mk 9,35–10,1.6-8

Remény az elcsigázottaknak

„Bárhol vetsz a földön, vetésednek esőben lesz része” – olvasom Izaiás próféciáját. Üdítő ilyen jövendölést olvasni, különösen egy ilyen aszályos évvel a hátunk mögött. Hiszem, hogy nemcsak a zsidóknak és nemcsak a materiális bőség víziójáról szólt. Mert nemcsak anyagi szükséget ismerünk és nemcsak az izraeliták között. Talán erre rímel mai evangéliumi szakaszunk is.

Jézus olyannak látja az embereket, mint a pásztor nélküli juhokat. Elcsigázottnak és kimerültnek. Mitől ilyenek a pásztor nélküli juhok? A pásztor védelmező, gyógyító és vezető szerepet tölt be a rábízott nyáj számára. Nélküle szinte folyamatos menekülés, betegségek és eltévedés szívja ki a juhok erejét. A pásztor vezeti őket ivóhelyekre és tápláló legelőkre. Nélküle elveszettek. S miközben fel vagyunk vértezve ezernyi, kényelmünket, tájékozódásunkat és védelmünket szolgáló technikai eszközzel, a modern orvostudománnyal, a Jó Pásztor nélkül azok vagyunk mi is. Éhezők, szomjazók, menekülők és elveszettek.

Mesterünk, Jézus Krisztus! Annyi felesleges, sőt ártalmas dolog után futva el tudunk csigázódni! Köszönjük, hogy megesett rajtunk a szíved! Hogy utánunk jöttél, magadhoz öleltél, hozzáértéssel és türelemmel gyógyítgattál, tápláltál és védelmeztél, vezettél és növeltél minket. Köszönöm, hogy arra indítasz, hogy ne őrizgessem magamnak az akol melegét, hanem másokat is hívjak a Te közösségedbe. Minél elcsigázottabbak és kirekesztettebbek, annál inkább. Meg akarom keresni és Hozzád akarom vezetni őket, mert Te vagy a Jó Pásztor.

Ruff Ferenc, Mór

